

Siden har fonden figureret i finansloven med navngivning af de »kunstnere«, der fik »livsvarige ydelser«.

Historisk set har vi desværre været vidne til, at Statens Kunstfond ikke bare har forvredet kunsten, så statens udpegede har kunnet bestemme, hvad der er rigtig kunst, og hvad der ikke er, men det er også vanskeligt at få øje på, at fonden egentlig har været til nogen gavn. Derimod har den været årsag til en lang række skandaler.

I Flensborg brugte man bl.a. 300.000 kroner på et »kunstværk«, som man bagefter måtte skrotte.

4. Situationen netop nu

Udgifterne til Statens Kunstfond var i 1992 på 4,8 mio. kr. på driftssiden, 29,2 mio. kr. til stipendier, legater, indkøb og bestillinger samt 9,9 mio. kr. til faste årlige statsydelse, livsvarige hædersgaver samt ydelser til enker efter kunstnere.

De livsvarige hædersgaver var pr. 1. januar 1992 på i alt 102.682,08 kr. og er blandt andre tillagt forfatteren Thorkild Bjørnvig, som ellers må formodes at have en god indtægt via hans mange forfatterskaber.

De faste årlige statsydelse udgør i alt pr. 12. januar 1992 62.519,88 kr. årligt og er tillagt 207 personer, heraf 73 til bildende kunstnere, 73 til skønlitterære forfattere, 12 til forfattere med forfatterskab af almen kulturel betydning, 4 til oversættere, 25 til komponister og 20 til kunsthåndværkere, kunstneriske formgivere, arkitekter m.fl. Der henvises til forslag til finanslov for finansåret 1993, side 966-970.

Flere af de 207 personer, der får en årlig ydelse på 62.519,88 kr., oppebærer i forvejen en væsentlig indtjening fra andre kilder. Det drejer sig om Klaus Rifbjerg, Benny Andersen, Vita Andersen, Anders Bodelsen, Suzanne Brøgger, Henrik Stangerup, Cecil Bødker, Niels Viggo Bentzon, Herman D. Koppel og Sten Kaalø. Fremskridtspartiet har intet imod nogle af disse kunstnere eller den kunst, de står for, men partiet er af den opfattelse, at personer selv må forsøge at sælge deres kunst på markedet for bøger, plader, skulpturer m.v. Kan kunsten ikke sælge, og kan de pågældende ikke leve af det, må de beskæftige sig med noget andet.

Flere af ovennævnte formår i øvrigt ganske godt at

sælge deres kunst på det private marked og er bestemt ikke blandt samfundets svageste.

5. Konklusion

»Kan man ikke leve af at male, så må du prøve at tapetsere.« Det er nøgleordene bag Fremskridtspartiets lovforslag.

Den statslige indblanding i kunsten bør således ophøre, og Statens Kunstfond bør nedlægges og erstattes af en privat kunstfond. Det vil give kunsten en tiltrængt fornyelse og være en besparelse for de borgere, der ikke ønsker at bidrage til de mange millionforøring, som Statens Kunstfond foretager.

Frivillighed må være nøgleordet i denne som i så mange andre sager.

Ved at lade private drive en kunstfond vil vi for alvor opleve, hvad befolkningen ønsker, og vi bliver fri for det offentlige smagspanel, som i dag sidder på millioner af skatteborgernes penge.

Yderligere foretager staten masser af indkøb af kunst, som blot fylder op på museernes lagre og kældre, fordi der ikke er plads til dem. Tingene vil få en mere fornuftig dimension, hvis kunst bliver ydet ved private i stedet for offentlige tilskud, og naturligvis bør personer, der kalder sig kunstnere, ikke kunne få livsvarige hædersgaver fra Statens Kunstfond.

Det er til syvende og sidst skatteborgerne, der har betalt og mange imod deres vilje. Derfor er Statens Kunstfond et af de områder, der ikke bør være omfattet af den styringsmentalitet, der præger det danske samfund. I stedet bør det være op til den enkelte selv at bestemme, hvad der er kunst, og hvad den pågældende så vil foretrække ved køb af kunst eller af entrébillet eller ved sponsering. Skatten bør ned sættes med det tilsvarende beløb, der kan spares i forbindelse med ophævelse af loven om Statens Kunstfond.

Ved ophævelse af loven om Statens Kunstfond kan der naturligvis blive nogle overgangsproblemer for enkelte kunstnere, der har regnet med livsvarige ydelser, og derfor må der etableres en tilfredsstillende overgangsordning. Dette vil Fremskridtspartiet meget gerne medvirke til ved udvalgsbehandlingen.

Nærværende forslag er indeholdt i Fremskridtspartiets lovkatalog 1992-93, ISBN 87-89766-02-4, udgivet af Fremskridtspartiets folketingsgruppe september 1992, forslag nr. 59, side 17.